

Aspecte de la mobilització a València el passat 21 d'octubre /ARXIU

La nova imatge del Sindicat: col·lectius que s'uneixen per avançar

Renovar-se o morir. Potser no tant, però el logo del Sindicat, que ja tenia més d'un quart de segle de vida, necessitava una revisió per adequar-lo als nous temps. En els últims anys l'organització ha hagut de fer front a noves necessitats derivades de la diversificació d'estructures al seu si. La creació d'importants àmbits organitzatius nous ha reforçat la necessitat de modernitzar i imprimir un canvi en la imatge pública de STAPV i la Intersindical Valenciana.

La proposta gràfica, obra del dissenyador Pepe Gimeno, ha estat aprovada de manera unànime pel òrgans sindicals i des de l'1 de maig ha començat a implantar-se en la retolació de tots els espais i suports materials. A aquesta mesura de modernització visual s'incorporaran en els pròxims mesos altres canvis significatius, com la renovació de les publicacions del Sindicat.

Un dissenyador de prestigi

Pepe Gimeno és un dels dissenyadors valencians amb major projecció exterior. Va resultar adjudicatari de la imatge corporativa de la presidència espanyola de la Unió Europea de 2002. Altres logotips seus són les Corts Valencianes, Turisme Valencià o Metro València. Amb el nou logotip, ha volgut ressaltar "la simbologia de la unitat dels distints sindicats que s'ajunten en una organització d'àmbit superior, la Intersindical. A nivell formal, els tres elements expressen l'avanç cap a l'esquerra en un sentit de reiteració que incrementa la seua força".

Pàgina 6

Administració de Justícia

Pàgina 7

Administració perifèrica de l'Estat

CCOO I UGT PARTICIPEN EN LA FARSA ANTIDEMOCRÀTICA DE 'NEGOCIAR' AMB EL GOVERN ELS PRESSUPOSTOS

L'acord sobre retribucions ajorna les reivindicacions laborals històriques

Les empleades i empleats públics han perdut una bona ocasió per a millorar els salaris i les condicions laborals. La responsabilitat és d'UGT i de CCOO perquè abans de l'estiu van signar junt a CSIF un acord insuficient amb el Ministeri d'Administracions Públiques que ara ha estat copiat i completat en l'àmbit de la Generalitat amb la farsa antidemocràtica de la negociació del PAVACE. Aquest resultat vergonyós ha conclòs amb un acord que és manifestament millorable.

Ambdós acords obliden les rei-

vindicacions claus del personal que treballa al sector públic: clàusula de revisió salarial, recuperació del poder adquisitiu, sentència de l'Audiència Nacional, reducció de jornada, seguretat en el treball...

L'acord que ara proposa la Generalitat junt a UGT i CCOO beneficia clarament l'Administració valenciana que s'amaga, una volta més, darrere de l'Executiu espanyol per a no millorar les retribucions i condicions laborals. De rebot, els dos sindicats obtenen beneficis per

les seues aparells organitzatius (diners per a formació, manteniment de l'estructura sindical, alliberats...), gràcies a què han signat el PAVACE i a que han participat en la creació d'una empresa que els dos sindicats gestionen juntament amb el Banc de Bilbao Argentaria, BBVA i que aspira a gestionar els fons de pensions que es vagen creant. Aquestes organitzacions renuncien a defensar el personal de la Generalitat a canvi dels quatre cèntims que obtenen a canvi.

Els treballadors decideixen

STAPV-Iv defensa el dret de totes les empleades i empleats públics valencians a donar la seua opinió sobre l'acord retributiu que afecta al seu salari mitjançant la celebració d'un referèndum vinculant per a les organitzacions sindicals, com es fa en nombroses empreses. En aquest sentit no s'entén quina és la por dels sindicats UGT i CCOO d'escollir l'opinió de les treballadores i els treballadors de la Generalitat i de vincular-se a la majoria.

PÀGINA 4

La negociació en el PAVACE

El conseller d'Economia i Hisenda, Gerardo Camps, ha negociat amb UGT i CCOO, en solitari i d'amagat, les retribucions dels empleats públics de la Generalitat, al marge al marge dels fóruns de negociació legalment establerts. Ja ho van fer a Madrid, signant fora de la Mesa General de l'Estat l'acord sobre les retribucions per a 2006 i ara ho tornen a fer en el marc del PAVACE (Pacto Valenciano por el Crecimiento y el Empleo) un pacte que entre d'altres missions té la

de repartir diners a patronal i certs sindicats a canvi de submissió davant les polítiques del Consell. El PAVACE no és el no és el nostre, ja que existeix la Mesa General de la Funció Pública, presidida pel conseller de Justícia i Administracions Públiques, Miguel Peralta, una instància prevista per la legislació bàsica de l'Estat (Llei 9/1987). El marc de negociació no és legal i a més la representació sindical és clarament minoritària.

Què és la Mesa General?

És l'òrgan que ha de negociar les condicions de treball, retributives i econòmiques del conjunt d'empleats i empleades públiques valencians. La representació està determinada per les eleccions sindicals en Sanitat, Ensenyament, Administració del Consell i Justícia. En aquest moment aquesta representació és la següent: Intersindical Valenciana (STAPV), 101 delegades i delegats

(17,18%); CCOO, 159 (27,04%), UGT 133 (22,62%), CSIF 100 (17,01%), CEMSATSE 95 (16,16%). Tanmateix la representació en les meses ignora els sufragis personals i només computa els delegats i delegades. Si hem de comptar la representació en vots la distribució resultant és: Intersindical Valenciana (STEPV, STAPV i STSPV), 14.061 vots; CCOO, 12.861 vots, UGT, 9.363 vots; CSI-CSIF, 6.825 vots; CEMSATSE. 4.921 vots.

El morter

El 35% no representa la majoria sindical

Joan Blanco Paz

Han estat acostumats a tindre la majoria. Durant un temps l'han tinguda. En molts sectors productius encara la tenen. Però en l'àmbit de la Funció Pública Valenciana fa temps que deixaren de tindre-la i encara no ho han assimilat. Per això, busquen subterfugis per a continuar gaudint d'una representativitat, i dels beneficis que comporta, que no han obtingut en els processos electorals. CCOO i UGT representen, després de l'últim procés d'eleccions sindicals (2002/2003), el 35% dels votants.

La invenció de l'anomenat "Foro de Diálogo Social" en l'àmbit estatal o de la negociació de les retribucions dels empleats i les empleades públics valencians en la Comissió de Seguiment del "Pacto Valenciano por el Crecimiento y el Empleo" ha estat l'últim recurs per a mantindre la negociació col·lectiva en un vedat d'ús particular.

Ja no hi són la majoria i estan nerviosos. Estaven acostumats que la resta de forces sindicals no exerciren la seua majoria compartida. Però això tampoc no passa ara. Malgrat les diferències evidents, la resta de sindicats ha après que és possible arribar a un punt de trobada per defensar els interessos de treballadors i treballadores. I estan fent ús d'eixa capacitat.

Per això, ara, ataquen sense parar-se a pensar que no tots els arguments que utilitzen els beneficien.

L'últim intent ha estat buscar contradiccions en la política sindical de la Intersindical Valenciana en relació amb els fons de pen-

sions i només han trobat les seues mancances.

Intersindical Valenciana, conjuntament amb la majoria sindical que ha rebutjat l'acord de l'administració pública valenciana, ha proposat la realització d'una consulta perquè els treballadors i les treballadores decidisquen sobre on volen que vagen els seus diners, al seu compte o a un fons de pensions privat. Ja fa uns anys, en una ocasió semblant, en les Corts Valencianes el 90% de la plantilla va aprovar en assemblea un acord que creava un pla de pensions propi i la Intersindical va respectar la seua voluntat. Fa uns mesos, Intersindical Valenciana va proposar als treballadors i les treballadores de la Generalitat la signatura del Pla d'Estabilitat i les assemblees van decidir que no se signara. I Intersindical Valenciana no va signar.

Intersindical Valenciana es vincula a les decisions de les treballadores i els treballadors, respectant la seua voluntat. I ho demostra amb fets. Si CCOO i UGT volen saber què pensen els treballadors i saben vincular-se a les seues decisions, ja saben el que han de fer. Consultar-los i respectar-los. Si pretenen atacar la Intersindical Valenciana mostrant suposades incoherències sobre la seua posició sobre els fons de pensions, no ho aconseguiran. Com a màxim, el que fan és ressaltar allò del que la Intersindical Valenciana està ben orgullosa i la diferencia nítidament d'ells. Nosaltres sí que volem respectar la voluntat dels treballadors i les treballadores. Mentrestant, encara no saben per què ja no hi són majoria. Algú els ho hauria d'explicar.

Editorial

Del 'zero patatero' a la negociació de la negociació

Hi ha expressions que valen més que una imatge. I aquesta n'és una: totes les explicacions del que va passar en la Mesa General del 4 d'octubre només serveixen per a glosar la qüestió fonamental: el Govern Valencià, per boca del seu director general de Pressupostos, va anunciar que zero patatero era tot el que anava a oferir per a les retribucions del seu personal.

Però la burla de la Conselleria d'Economia i Hisenda no ha fet més que començar. Com a mostra del descontrol i la inoperància a què assisteix la Generalitat per la pugna entre distintes famílies del Partit Popular, mentre l'equip d'Administracions Públiques anunciava la seua disposició a arribar a un acord i admetia la seua necessitat (acceptant, per

tant, las base de la posició sindical), Economia i Hisenda negociava un nou acord, però al si del PAVACE, no en la Mesa General.

La gestió del conseller Peralta s'ha mogut entre dos pols: un compromís per a resoldre problemes (gestió de les convocatòries del Pla d'Estabilitat, negociació en Justícia...), però alhora incompliments per dil·lació, com s'explica en article que obre aquesta revista. És evident que amb l'episodi Gerardo Camps li ha passat la mà per la cara al seu company i que no ha tingut més opció que recolzar un acord imposat. Ara, Peralta té la oportunitat de rectificar i tornar a la seua actuació anterior amb l'aplicació de l'acord de 25 d'octubre. Estem atents.

Reforma laboral, més del mateix

Cada vegada que es realitza un estudi comparatiu de l'economia del nostre país destaquen les mateixes conclusions: es creix comparativament més que en la resta dels països de l'entorn, un creixement que descansa bàsicament en el sector de la construcció. Per tant té poca solidesa: la productivitat és baixa i la inversió en innovació, investigació i desenvolupament (I+D) mínima. El futur resulta preocupant.

La reacció sempre és també la mateixa: la patronal es mostra poc preocupada pel desenvolupament econòmic a llarg termini i bastant més per la recollida ràpida de beneficis. Així, aprofita l'avinentsa per a exigir noves reformes laborals que abaratisquen l'acomia-

ment. El govern de torn acaba per oferir solucions en el mateix sentit, i alguns sindicats es mostren crítics per a acabar pactant en nom de la sacralitzada concertació.

La realitat és tossuda. La productivitat no augmenta perquè no depèn de la flexibilitat en l'acomiadament, sinó de la qualificació professional, que té poc a veure amb la precarietat i molt amb la formació i la inversió en educació, aspectes dels quals la patronal no vol ni sentir parlar. La precarietat no disminueix i els accidents laborals es converteixen en una xacra per al nostre sistema productiu, això sí a un cost que la patronal no paga.

Un acord útil per escometre una reforma laboral hauria contemplar compromisos de les empreses d'inversió en I+D; augment dels

pressupostos educatius; més control d'una formació professional inserida en el sistema educatiu general; mesures efectives per a la disminució de la precarietat, i un sistema de seguiment de la salut i la seguretat en el treball. D'aquesta manera sí que milloraria probablement la productivitat i l'acostament a Europa.

Però el nou intent de reforma laboral s'assembla massa als anteriors i no aporta solucions innovadores. En aquesta nova oportunitat negociadora cal esperar que els representants dels treballadors i les treballadores estiguen a l'alçada, que el Govern espanyol busque una solució global i que la patronal mire una miqueta més enllà del benefici ràpid.

CONVOCATÒRIES

XVI Escola Sindical de la Federació de Sindicats de Treballadores i Treballadors del País Valencià

Els dies 23 i 24 de setembre es va celebrar a Gandia l'Escola Sindical de la Federació STPV sota el lema Construint futur. En l'Escola es va presentar l'Aula virtual dissenyada pel Sindicat per atendre les necessitats de formació; l'organització de les activitats sindical de caràcter sectorial; la presentació de les guies d'actuació en el treball sindical sobre el Manual d'estil i simbologia de la Federació STPV, el tractament de les bases de dades, les estratègies comunicatives; els eixos i estratègies de l'acció sindical i l'anàlisi de l'Estatut Bàsic de la Funció Pública i l'Acord MAP-sindicats".

Consell Federal

Data: 3 de desembre. Hora: 16.00 h.
Lloc: IES La Costera, Xàtiva
Temes: Línies per a l'elaboració dels pressupostos federals 2006; Codi ètic de la Federació; informes i propostes d'acció sindical sobre els pressupostos i retribucions de 2006; línies estratègiques per a les eleccions sindicals i calendari de treball per a l'elaboració dels programes.

Assemblees comarcals

Localitat	Dia	Lloc/Hora	
Alacant	Dimecres 30 nov.	Seu del Sindicat	18 h.
Alcoi	Dimarts 29 nov.	Seu del Sindicat	18 h.
Algorfa	Dijous 1 desembre	IES Azorín	18 h.
Petrer	Dimecres 30 nov.	CP Perpétuo Socorro	18h.
Elx	Dijous 1 desembre	Seu del Sindicat	18 h.
La Vila Joiosa	Dimecres 30 nov.	CP La Hispanitat	18 h.
Pedreguer	Dimarts 29 nov.	CP L'Alfàs	18 h.
Castelló	Dilluns 28 nov.	Seu del Sindicat	17,30 h.
La Vall d'Uixó	Dijous 1 de desembre	CP La Moleta	17,30 h.
Sogorb	Dimarts 29 nov.	IES Cueva Santa	17,30 h.
Benicarló	Dimecres 30 nov.	Seu del Sindicat	17,30 h.
Alzira	Dimarts 29 nov.	Seu del Sindicat	18 h.
Gandia	Dijous 1 desembre	Seu del Sindicat	18 h.
Llíria	Dijous 1 desembre	CP Sant Miquel	17,30 h.
Ontinyent	Dimecres 30 nov.	CP Lluís Vives (LLombó)	17,30 h.
Requena	Dijous 1 desembre	CP.Lucio Gil Fagoaga	17,45 h.
Sagunt-Port	Dijous 1 desembre	Local sindical. Escola Música	18 h.
València	Dimarts 29 nov.	Seu del Sindicat	18 h.
Xàtiva	Dimarts 29 nov.	Seu del Sindicat	17,30 h.

Consell Nacional STAPV-IV

Data: 3 de desembre
Lloc: IES La Costera, Xàtiva.
Hora: 10.00 h.
Temes: Informes i propostes d'acció sindical; modificació del Secretariat nacional; actualització de l'equip de treball.

Allioli INTERSINDICAL 25 novembre 2005

SINDICAT DE TREBALLADORES I TREBALLADORS DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA VALENCIANA - INTERSINDICAL VALENCIANA

Director Joan Blanco **Cap de Redacció** Rafa Miralles **Producció** Pep Ruiz **Redacció** Adel Francés, Vicent Maurí, Immaculada Gimeno, Antoni Alegre, Josep A. Bomboí, Pilar Gregori **Disseny** Jordi Boluda **Administració, Redacció i Publicitat** Juan de Mena, 18, baix. 46008 València. Tel. 963919147. Fax: 963924334. allioli.stepv@intersindical.org - http://stapv.intersindical.org **Imprimeix** Bronte Graf, SL. Cullerers, 18. Alaquàs. Tel. 961515017 **Tiratge** 8.000 exemplars. **ISSN** 1699-4809 **Dipòsit Legal** V-807-2000. F.C. 46/196

Alacant Glorieta P. Vicente Mogica, 5, 12ª. CP 03005. Tel. 9659133 393
Alcoi Jordi de Sant Jordi, 16, bxs. CP 03804. Tel. 966540602
Alzira Av. Luis Suñer, 28,4t, p.16 CP 46600. Tel. 962400221
Castelló Marqués de Valverde, 8 CP 12003. Tel. 964269094
Elx Maximilià Thous, 121 CP 03204. Tel. 966225616
Gandia Sant Pasqual, 13, 1ª, dta. CP 46700. Tel. 962950754
València Juan de Mena, 18, bxs. CP 46008. Tel. 963919155
Benicarló Plaça de l'Ajuntament, 3 CP 12580. Tel. 964465282
Xàtiva Portal del Lleó, 8, 2ª CP 46800. Tel. 962283067

Sobre les i els habilitats de caixa fixa

Responsabilitat solidària, però també salari solidari

Macu Gimeno

Després de preparar-me bé, recopilant i estudiant legislació i competències de la conselleria en el reglament orgànic i funcional i imaginant funcions del lloc demanat en el concurs de mèrits, per fi va arribar el dia de l'entrevista. Amb molts nervis i conscient que m'ho jugava tot (en la fase de baremació havia quedat en molt bon lloc), vaig anar pensant què podrien preguntar-me els membres del Tribunal.

Estava preparada per a tot: que si procediment administratiu, que si inventari, que si funció pública... pràcticament tot cabia dins d'aquell lloc anomenat "d'Administració", en la convocatòria del qual només figurava poc més d'una línia amb les funcions. Vaig contestar amb encert totes les preguntes, però quina no seria la meua sorpresa quan, en acabar, la presidenta de la comissió en va informar que "...por error, en las funciones del puesto que ha salido en la convocatoria no aparece que se trata de habilitado de caja fija. ¿Tendría algún problema en serlo?".

Apanyat com pugues per decidir què contestar en uns segons. Pel cap se'n va passar l'esforç per preparar l'entrevista i la meua necessitat de cobrar més diners: "Bé, crec que puc fer qualsevol treball, encara que desconec què comportaria la meua acceptació. La primera cosa que faria seria estudiar la legislació, aprendre les aplicacions informàtiques... però, no, no tindria problema en acceptar."

En arribar al despatx, algun company em va assustar per la responsabilitat que havia assumit, però jo necessitava el canvi a millor, si no en treball, almenys en diners (d'auxiliar de gestió a cap de negociat!).

Nervis destrossats

Aquel company no mentia, no. No li done a passar a ningú els primers dies en el lloc nou, amb els nervis normals de la persona que canvia de lloc de treball i els afegits a causa del maneig de diners. Tota una muntanya de papers, controls, pagaments i comiats urgents, arques, comptes i aplicacions informàtiques diferents en les quals semblava que no estava prevista ni una sola errada. Eixia del treball amb els nervis destrossats i amb la sensació que clavaria la pota en alguna cosa, que no podia consultar a ningú (estava en un servei territorial i només podia consultar per telèfon a serveis centrals...).

Per acabar de arreglar-ho, als pocs dies de prendre possessió em donaren a signar el meu nomenament com a Habilitada. Clar, tampoc no em va dir ningú quines responsabilitats tenia pel fet de ser-ho. Quan vaig estudiar tota la legislació per fer bé la meua faena, el primer que em vaig trobar va ser aquest paràgraf del Decret 24/98 "si com a conseqüència de la gestió dels fons situats en les caixes fixes, s'ocasionaren perjudicis al Tresor de la Hisenda de la Generalitat

Valenciana, seran solidaris dels mateixos el comptedant i l'habilitat d'aquella".

Cal llegir el Decret sencer, l'Ordre que el desenvolupa i la Llei d'Hisenda Pública per adonar-se de les obligacions i responsabilitats que implica ser Habilitat. I és que la majoria de les persones que accepten ser-ho desconeixen què vol dir. Molt fàcil: si falten diners en la caixa, has de posar-los a mitges amb el comptedant (que sempre cobra prou més que l'habilitat), a banda d'altres responsabilitats civils, penals i disciplinàries.

'No serà per a tant'

Amb el transcurs del temps vaig anant controlant millor aquella tasca tan ingrata, però cada vegada que havia de fer una justificació o un arqueig, o d'enviar una transferència bancària des de l'ordinador, els nervis m'acompanyaven. A més de la pressió d'estar subjectes a les Auditories d'Hisenda.

Exagerat? Jo pensava que sí ho era. De fet, quan parles amb persones que no són habilitats, moltes diuen que no serà per a tant. Però quan li ho comentes a algú que acaba d'arribar a un lloc d'aquests, et diu que ningú no sap com es passa fins que no treballa d'això.

La pressió és molt elevada. Tant amb un pressupost de 50.000 euros anuals com amb un de milions, la responsabilitat sobre els diners fa que els funcionaris intenten fugir d'eixos llocs. Per supòsit que la gestió ha de ser bona i els comptes han de quadrar. Però també és clar que tots som humans i de la mateixa manera que un funcionari pot equivocar-se en la tramitació de qualsevol tipus d'expedient, també pot fer-ho en un pagament. Només que quan la errada és de diners, les conseqüències tenen una repercusió directa en la butxaca del treballador. D'ací la pressió d'aquests llocs.

Encara no es cobra per exercir aquesta responsabilitat. Com l'Administració ho sap, en la classificació del lloc no apareix ni en la denominació ni en les funcions. Perquè a l'hora de triar, si no me paguen per aquesta responsabilitat i damunt he de posar diners de la meua butxaca, que se la quede un altre; jo me'n vaig a qualsevol altre lloc cobrant el mateix. Si això s'es-tenguera, no es cobriren mai les vacants d'Habilitat.

Encara que l'habilitat pugui ser un cap de Negociat o d'Unitat, no es cobra la responsabilitat extra del maneig dels diners, sinó només les corresponents a la unitat jeràrquica. Això en el millor dels casos, ja que hi ha molts auxiliars habilitats.

Si cal assumir la responsabilitat solidària amb l'Administració, l'Administració ha de ser solidària també amb els habilitats i els ha de retribuir d'acord amb la important tasca que assumeixen.

Secretària de la Junta de Personal dels Serveis Territorials de València i delegada per STAPV-Iv. Exhabilitada de caixa fixa.

La integritat física del personal públic perilla en determinats centres

Les agressions físiques, un risc laboral

Toni Alegre

En ocasions, quan es parla de riscos laborals en el lloc de treball els empleats públics tenim tendència a pensar en situacions com les derivades del soroll, de la ventilació, del treball davant l'ordinador, del fum del tabac, de la contaminació en general, etc. No obstant això, hi ha altres riscos que patim, com les agressions verbals i fins i tot les agressions físiques.

En el SERVEF, per desgràcia, d'aquest tipus d'agressions tots n'hem patit o coneixem algun cas. Recentment s'han produït agressions tant físiques com verbals en els centres SERVEF d'Ocupació de Castelló-Herrero, Castelló-Castelldefels, a la Vall d'Uixó o a l'Àvinguda del Port de València, entre altres. També s'han produït robatoris de carteres o telèfons mòbils d'empleats públics en el centre de treball. Quan es produeix algun fet d'aquesta índole recomanem als companys que realitzen la corresponent denúncia davant de la policia traslladant la informació a STAPV o a la Junta de Personal del SERVEF.

Des de la Junta de Personal vam realitzar una campanya de signatures en protesta per aquesta situació i exigint solucions sense que la Direcció del SERVEF haja realitzat cap acció per a solucionar el problema.

En ocasions la violència es presenta per una protesta del ciutadà contra determinades actuacions de l'Administració o contra determinades polítiques socials amb les quals no està d'acord però és el funcionari o la funcionària que està en llocs d'atenció al públic, generalment auxiliars administratius mal pagats i mal motivats, qui paga aquesta agressivitat.

El SERVEF s'ha d'involucrar en la solució d'aquests problemes a l'INEM, ja que compartim espai en les oficines d'Ocupació i una part dels problemes venen determinats pel treball que realitzen els companys de l'INEM (pagament de prestacions, sancions, etc).

Per últim, cal denunciar l'actitud de la Direcció del Servef, que ha utilitzat durant més de dos anys com a excusa per a no constituir els comi-

tés de Seguretat i Salut en el seu àmbit un organisme autònom amb més de 1.000 empleats públics, que el Decret 123/2001, que aprova el Reglament dels Serveis de Prevenció de Riscos Laborals, no els contempla. Això, a pesar que la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques va reconèixer que si no apareixia era per ser el SERVEF posterior a l'aprovació del Decret 123, i va acceptar la creació dels comitès i el nomenament dels delegats de prevenció per part sindical. Hem hagut d'esperar fins setembre de 2005, per que en la primera reunió de la Comissió Paritària de Seguretat i Salut s'autoritza la seua constitució

Creiem que el tema de les agressions és molt important i que l'Administració està realitzant poques actuacions encaminades a pal·liar aquests fets i que poden derivar en qualsevol moment en fets molt greus. Secretari de la Junta de Personal del SERVEF i delegat per STAPV-Iv

A propòsit de la violència de gènere

L'altre sexe

Pilar Gregori

Torna el 25 de novembre i continuem fent un balanç negatiu de la violència contra les dones. A pesar de tot, les notícies d'agressions, maltractaments i assassinats de dones no deixen d'alarmar-nos. Sembla que amb les mesures punitives i les reformes legals no en tenim prou

Aviat farà un any des de l'aprovació al parlament espanyol de la Llei integral contra la violència de gènere però les mesures contra aquesta violència han estat insuficients. La Llei, tot i ser un pas endavant, ha topar amb la duresa de la realitat perquè és el mateix sistema social el que produeix desigualtat.

Al País Valencià, el Síndic de Greuges va elaborar en maig un informe on es resalten les mancances del Pla de mesures contra la violència de gènere del Govern valencià i es recomana a les conselleries implicades (Benestar Social, Sanitat, Justícia, Economia i Hisenda i Ocupació, Educació, Territori i Habitatge) que arbitren mecanismes de coordinació per a garantir la continuïtat dels serveis de qualitat i la integritat de la seua prestació, a més de recomanacions

específiques sobre infraestructures, atenció a les dones, protecció a les dones immigrants i formació continua del personal especialitzat en l'atenció a les problemàtiques associades (culturals, lingüístiques...). El Síndic planteja a més considerar l'experiència i els coneixements de les associacions de dones.

Les dones anem prenent consciència que no volem ser el segon sexe, pel que implica de submissió. Nosaltres volem mirar al futur i preferim ser l'altre sexe, pel que suposa de diversitat. Volem avançar amb una revolució silenciosa en el món del treball, en la reciprocitat de les nostres relacions amoroses i afectives, en la consideració de la maternitat com a opció personal, en el creixement imparabile dels nostres nivells culturals i de formació.

Així i tot, seguim patint la desigualtat. Les dones continuem ocupant els nivells menys valorats socialment i menys remunerats econòmicament: la societat encara no ha reconegut suficientment el valor de les coses que han estat habitualment "cosa de dones" -com ara la cura de les persones-, activitats que no tenen preu pel

que suposen de dedicació..

Però, com es viu aquest procés des del sexe masculí? Els canvis socials repercuteixen en les relacions entre homes i dones, una manifestació extrema de les quals és justament l'anomenada "violència de gènere".

Ens trobem així que mentre la dona reclama el seu dret a decidir com vol viure, l'estat de consciència de l'home no ha incorporat aquest canvi en la mateixa proporció. De fet, molts homes encara són menys autònoms per a les quotidianitats com les tasques domèstiques, la implicació en la família, les relacions afectives i sexuals,... perquè contradiuen els rols que han adquirit. Es tracta de canvis que requiriran temps, educació, acabar amb l'asimetria de poder entre gèneres i amb l'explotació d'unes cultures sobre d'altres...

A més dels canvis legals cal seguir treballant per eradicar la violència de gènere, canviar el model de societat basat en l'explotació i avançar en la consciència de ser l'altre sexe. Caldrà seguir reclamant la igualtat real però respectant les diferències. Aquesta serà l'autèntica revolució del futur.

Tota la informació de
l'Administració Pública Valenciana,
a la web:

<http://stapv.intersindical.org>

NOVA FARSA ANTIDEMOCRÀTICA ENTRE SINDICATS I ADMINISTRACIÓ SOBRE LES RETRIBUCIONS

Una altra ocasió perduda

Els fons de pensions

El deute del Govern amb el personal del sector públic ha de repercutir directament en la nòmina mensual. La inversió en un fons de pensió ha de ser una decisió personal, més si es fa amb diners propis. Amb aquesta política UGT i CCOO col·laboren a desmantellar l'estat de benestar i la política privatitzadora i mercantilista del Govern central. Això no es fa de manera gratuïta. Aquests sindicats obtenen beneficis per la seua organització: gestió dels fons de pensions, diners per a les activitats formatives,

campanyes publicitàries, contractació de personal...

Quantia de l'acord

Si finalment l'1% de la massa salarial és 38.000.000 euros, a repartir entre 145.000 empleades i empleats públics, l'acord suposa per persona:

- Un 0,3 % de la massa salarial per a fons addicionals (11.400.000 euros): 78,62 euros /any (6,55 al mes)
- Un 0,4% de la massa salarial condicionat a l'IPC (5.200.000 euros): 104,83 euros /any (8,74 al mes)
- Un 0,3% per a crear un fons privat de pensions (11.400.000 euros): 78,62 euros /any (6,55 al mes)

STAPV-Iv va reivindicar que l'augment de l'1% addicional anara a cada nòmina, per a augmentar el percentatge d'un 2% reflectit en els Pressupostos Generals de l'Estat de 2006. Amb la nostra proposta la Generalitat augmentaria tots els sous amb l'1% de la massa salarial (38.000.000 euros): 262 euros /any (22 euros/mes)

Valoració

La desviació de l'IPC en setembre de 2005 és d'un 1% (3,7% interanual) i la previsió és que arribe fins al 4%. El "magnífic" acord contempla:

1. Establiment de un fons addicional del 0,3% de la massa salarial.

La distribució, però, no serà necessàriament generalitzada i els diners es podran destinar a productivitat, pagament de determinades tasques i funcions...

2. Establiment d'un fons addicional pel diferencial de l'IPC real si aquest supera el 3 per cent, amb un límit del 0,4 per cent de la massa salarial.

En compte d'aplicar una clàusula de revisió salarial, si més no igual a la desviació de l'IPC, l'acord només es compromet a un 0,4 i renuncia, per ara, al 0,6 restant.

3. Dotació d'un fons de pensions per import del 0,3 per cent de la massa salarial. Aquesta mesura es preveu per als exercicis 2006 i 2007.

Aquest és l'aspecte més important per a les organitzacions signants. Es renuncia al sistema públic de pensions per a defensar els fons privats i gestionar-los amb la gran banca.

Conclusió

Només s'assegura un 0,4 per cent sobre l'augment general determinat pels pressupostos de l'Estat. Un 0,3 depèn de la negociació en cada sector, però no s'assegura que s'aplicarà a tots. L'altre 0,3% està privatitzat: no s'incorporarà a la nòmina dels funcionaris, sinó que anirà a parar a un fons de pensions, una nova forma de finançament dels signants, com del mateix Estat.

ENCARA QUE EN LA SEUA RECTA FINAL EL PROCÉS HA DURAT QUATRE MESOS, LA NEGOCIACIÓ S'HA ALLARGAT DURANT QUASI UN ANY

Crònica d'un desencentre

En novembre de 2004 es va celebrar una reunió de la Mesa General de la Generalitat. Llavors, el conseller de Justícia i Administracions Públiques es va comprometre a convocar-ne una altra en febrer d'enguany. La promesa era interessant, ja que implicava el compromís de negociar algun canvi sobre les retribucions de 2005.

La reunió de novembre semblava la mateixa de sempre: el Govern Valencià es limitava a comunicar a la representació sindical les retribucions de l'any que ve de les empleades i empleats dels quatre sectors: Administració del Consell, Educació, Justícia i Sanitat. No es podia negociar quasi res perquè el projecte de pressupostos de la Generalitat per a 2005 estava ja presentat en les Corts.

Tanmateix, el conseller Miguel Peralta s'hi va comprometre a tornar a la taula de negociacions sobre les retribucions del personal el 2005. La data: el dia 15 de febrer. El nou equip de Funció Pública (el conseller fou nomenat a finals de l'agost anterior) semblava fer honor als seus compromisos de canviar la marxa de la negociació col·lectiva a la Generalitat.

Un bany de realitat

Pretendre que el 15 de febrer es reunia la Mesa General potser era ingenu o optimista, segons es vulga mirar. Però era un referent per a demanar-li al Consell una resposta a la nova pèrdua de poder adquisitiu perpetrada en 2005. En efecte, l'augment de les retribucions respecte de 2004 havia estat del 2% amb caràcter general, més un 0'7% de la massa salarial total de la Generalitat (comptant els quatre sectors). Aquest percentatge representava un 0'74% de la massa salarial en l'Administració de l'Estat.

L'increment del 2'7% es va quedar curt en ser l'IPC de 2004 d'un 3'2% al País Valencià (una dècima per damunt del conjunt de l'Estat: un 3'1%). Per tant, les empleades i els empleats públics de la Generalitat ens vam quedar un 0'5% per sota del nostre poder adquisitiu de 2004. I, tot i que els qui treballen a l'Administració de l'Estat van tindre aparentment un augment superior, els seus sous no ho van notar: el 0'5% de més va anar a les arquitectures del pla de pensions de l'Estat.

Després de reiterades crides a la negociació, Intersindical Valenciana va recórrer a la mobilització i la protesta: el 9 de maig es concentraven davant la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques un centenar de delegades i delegats del Sindicat per reclamar la negociació de les condicions de treball. A Alacant, els delegats i delegades d'Intersindical ho van fer també davant la delegació del Govern Valencià.

Aquests van ser els primers actes de protesta: després hi va haver uns altres, alguns d'ells junt a d'altres sindicats. Davant de la Conselleria d'Economia i Hisenda, per exemple. I finalment davant el Palau de la Generalitat, en una curiosa coincidència de totes les organitzacions sindicals en una sola reivindicació, a pesar que CSIF, CCOO i UGT havien conformat una plataforma de la que exclouïen expressament la Intersindical, per la oposició d'aquesta a reivindicar els plans de pensions per als empleats públics.

Unitat d'acció

El caràcter exclouent de l'aliança trisindical, que reproduïa la que els mateixos sindicats mantenen a Madrid, va propiciar la conformació d'una plataforma estable entre els sindicats majoritaris a Sanitat (CEMSATSE i SAE), a Ensenyament (ANPE i STEPV-Intersindical), amb presència important a la resta de l'Administració valenciana (STAPV i STSPV-Intersindical) i a l'Administració perifèrica de l'Estat (CGT).

Aquesta unitat d'acció, oberta a la incorporació de les formacions que ho desitgen, ha presentat propostes conjuntes en la Mesa General de juliol i també en la del 4 d'octubre. Després de la burla del Consell en aquesta última, alguns haurien de replantejar-se exclusions absurdes quan hi ha un objectiu comú.

Mesa general (12 de juliol)

La Mesa General de la Funció Pública es va reunir per a abordar el tractament de les retribucions (amb un retard de més de cinc setmanes d'un *vodevil* de convocatòries i ajornaments). El portaveu de l'Administració, el secretari autonòmic de Política Presupostària, José Manuel Vela, va vincular un possible acord retributiu al resultat de les reunions que sobre el finançament sanitari es van celebrar en setembre en el marc del Consell de Política Financera. Vela va dir que "no hi ha diners per a iniciar la negociació salarial. A finals de setembre es disposarà de recursos per iniciar-la".

Un miler de persones es van concentrar a la porta del Palau de Justícia per a donar suport a la negociació. El nucli més nombrós de manifestants duia una pancarta on es llegia: "Per la recuperació del poder adquisitiu, per la clàusula de revisió salarial". La pancarta anava signada per Intersindical Valenciana, ANPE, CEMSATSE, CGT i SAE.

Mesa General del 4 d'octubre

La Generalitat convoca reunió de la Mesa simplement per a que el Director General de Pressupostos diga que no hi ha un euro per a

Govern, CCOO i UGT, signants de l'acord retributiu per a 2006 /GENERALITAT VALENCIANA

millorar els sous del seu personal.

Negociació en el PAVACE (19 octubre)

El conseller d'Economia i els sindicats UGT i CCOO anuncien als mitjans de comunicació que, en el marc del PAVACE, han arribat a un acord retributiu que afecta a les empleades i empleats públics.

Mesa General (20 d'octubre)

La Mesa General es convoca sense complir els terminis legals. En la reunió, el secretari autonòmic de Pressupostos, José Manuel Vela, informa de la proposta d'acord, però no presenta cap document. Vela demana l'opinió de la representació sindical.

STAPV-Iv qüestiona la legalitat de la convocatòria i adverteix que si la Mesa no es convoca en temps i forma acudirà als tribunals de Justícia. El Sindicat considera que la reunió ha de ser només informativa i reclama que qualsevol increment ha d'anar destinat íntegrament a la nòmina, és a dir, a la butxaca dels treballadors i les treballadores. La demanda és clara: traslladar l'1 per cent pressupostat per la Generalitat a les retribucions directes. La majoria sindical (CSIF, CEMSATSE i STAPV-Intersindical Valenciana) dona suport a aquesta proposta.

Mesa General (25 d'octubre)

La Generalitat convoca una Mesa General per al

25 d'octubre i adjunta al text de convocatòria un document que pretén que es ratifique en la reunió. El document és idèntic al negociat en el marc del PAVACE. El 21 d'octubre desenes de delegats i delegades dels sindicats ANPE, CEMSATSE, CGT, Intersindical Valenciana i SAE es concentren davant del Palau de la Generalitat i una delegació s'entrevista amb Ana Michavila, secretària autonòmica del Gabinet del president de la Generalitat Valenciana.

Què fem?

"Les treballadores i els treballadors de la Generalitat ens hem de posar les piles: toca mobilitzar-nos en defensa de la pròpia dignitat. Si després de ser maltractats i burlats ens quedem mà sobre mà, ens mereixerem tot el que vulguen fer de nosaltres", ha afirmat STAPV-Intersindical Valenciana.

El Sindicat aposta per una única plataforma sindical per a defensar les mateixes reivindicacions. Tanmateix, sembla que els interessos d'algunes organitzacions sindicals no coincideixen amb la defensa de les empleades i empleats públics.

En conseqüència, davant els fets consumats en la Mesa General, STAPV-Intersindical Valenciana impulsarà processos de consulta a les treballadores i els treballadors sobre el contingut de l'Acord i les seues possibles alternatives.

Intersindical: "No és tan bo com el pinten"

L'acord de la Mesa de l'Estat no compensa l'IPC interanual

Com ja és habitual des de 1995, la Mesa General de l'Administració General de l'Estat, que representa només als funcionaris dependent del Govern central, va tornar a usurpar les competències negociadores de la resta d'Administracions Públiques i ha pactat amb el Ministeri d'Administracions Públiques (MAP) les retribucions de totes les empleades i empleats públics de l'Estat espanyol. L'acord consisteix en:

- Augment de sou general del 2%
- Paga extra: en juny: sou+trienis+80% del complement de destí; en desembre: sou+trienis+100% del complement de destí. Tot això suposa un 1'14% de la massa salarial de l'Administració de l'Estat (un 20% del complement de destí suposa un 0'38%, que cal multiplicar per tres). La repercussió en la massa salarial de la resta d'Administracions cal calcular-la en cadascuna; en la Generalitat estarà al voltant del 1'05%.
- L'acord representa un increment salarial mitjà del 3,05% el 2006. L'IPC interanual fins setembre de 2005 era d'un 3'7%.
- No s'aconsegueixen les pagues extres completes, contràriament al que alguns sindicats han tractat de "vendre", sinó que només hi ha un compromís de "negociar" un acord al respecte per al 2007.
- Compromís per reduir la taxa de temporalitat "per sota dels dos

dígits", però no diu per quins procediments.

- Absència de la clàusula de revisió salarial.

Valoració

És l'increment més important de sou dels darrers dotze anys, i això mereix una valoració positiva. Tanmateix, si es manté l'actual tendència en la inflació interanual a final de 2005 (en setembre era d'un 3,7%), ni tan sols es mantindria el poder adquisitiu de les empleades i empleats públics l'1 de gener. No es recuperaria res del prop del 20 per cent de poder adquisitiu perdut en els darrers 15 anys. Per això, STAPV-Intersindical Valenciana no pot donar el seu suport a aquest acord. Cal no oblidar que Intersindical Valenciana ha cregut sempre en la negociació i l'acord com l'instrument més vàlid per a assegurar a les treballadores i treballadors millores en les condicions de treball, així com la pau social en les Administracions. Però això no pot ser a qualsevol preu.

El que cal per a donar suport a l'acord és una clàusula de revisió salarial que assegure que les treballadores i els treballadors no perdran diners de nou si els càlculs de qui ha el-laborat l'acord fallen. Cal recordar que aquests càlculs han fallat quasi sempre des de 1990.

Planes de pensions, ¿alternativa para la recuperación de poder adquisitivo?

Algunos sindicatos propugnan los planes de pensiones como alternativa para compensar el poder adquisitivo perdido. El fondo de pensiones de la Administración General del estado (AGE) fue adjudicado finalmente a la gestora GPP, actuando como depositario el Banco Bilbao Vizcaya Argentaria (BBVA). No en vano GPP está participada en un 70% por el propio BBVA. La sorpresa es que el otro 30% se lo reparten a partes iguales las confederaciones estatales de CCOO y UGT. Ahora se entiende tanta insistencia en el establecimiento de los planes de pensiones en todas las administraciones del Estado.

El plan de pensiones de la AGE ha supuesto doblar el número de participantes en los planes de pensiones de empresa existentes en el estado español en su conjunto. De un número total aproximado de 600 mil personas, se ha pasado de golpe a más de un millón cien mil. El Fondo de Pensiones BBVA EMPLEO DOCE (que es el nombre oficial del Plan de pensiones de la AGE) tenía a 30 de abril ni más ni menos que 508.322 participantes y un patrimonio de 63.782.797,78 €. En junio se efectuó la segunda

aportación anual correspondiente a 2005, que duplicó esta cifra.

Respecto a los gastos del fondo de pensiones, las comisiones de gestión y depósito se abonan por la prestación de servicios a la gestora GPP y a la depositaria BBVA. Por la administración del Plan de Pensiones, un 0,25 % anual del valor de la cuenta de posición del Plan en el Fondo. Por la gestión financiera del Fondo: 0,05% anual sobre el mismo valor, más una comisión del 5% sobre resultados positivos a partir del 2% anual. Y por las funciones de depositaria, un 0,1% anual del valor de la cuenta de posición del Plan en el Fondo.

En total, los gastos suponen al

menos un 0,4% del patrimonio del Fondo, lo cual supone ya de entrada un millón de euros, sin contar con los beneficios que la entidad gestora y el banco obtendrán de la gestión de la cantidad que se irá acumulando con las aportaciones anuales del Estado.

Lo que no resulta tan atractivo es el importe que los participantes ingresan en su cuenta particular. El cuadro adjunto presenta el dinero que cada participante ingresará. Las "fastuosas" cantidades no permiten lanzar ninguna campana al vuelo y sirven ellas mismas para desmentir las supuestas virtudes de esta curiosa e interesada modalidad de planes de pensiones.

Contribución individual anual del estado al Plan de Pensiones de la AGE

Grupo de titulación funcionarios	Grupo profesional personal laboral	Cuantía
A	1	128,33 €
B	2	108,92 €
C	3 i 4	81,18 €
D	5 i 6	66,38 €
E	7 i 8	60,61 €

Por cada trienio (todo el mundo igual): 5,83 €

PROPOSTA PRESENTADA EN LA MESA GENERAL

Les retribucions que defensa STAPV-Iv

Intersindical Valenciana, com sempre ha fet, afirma el seu compromís d'intentar per tots els mitjans aconseguir un acord retributiu a la Generalitat que permeta mantenir i recuperar poder adquisitiu a les funcionàries i funcionaris i al personal laboral.

En conseqüència, demanava el mig punt (0,5%) que haurien d'haver pujat els sous en 2005, la clàusula de revisió salarial, tant per a 2005 com per a 2006 i un 1,5% addicional en 2006 sobre el 3,1 que permetrà augmentar l'Estat (ja que l'IPC de 2005 estarà segurament al voltant del 4%). D'altra banda, la reivindicació de modificar el règim d'indemnitzacions per raons de servei és una constant d'aquest Sindicat (recordeu la campanya *Pengem les claus?*).

Retribucions de 2005

■ Demanem la diferència entre l'augment general de retribucions amb efectes des de l'1 de gener de 2005 i el percentatge d'augment de l'IPC valencià de 2004. Segons les dades de l'*Instituto Nacional de Estadística* (INE), l'IPC del País Valencià fou en 2004 del 3,2%, mentre que l'augment general de sous fou d'un 2% més un 0,7% correspo-

nent a l'increment del complement de destinació en les pagues extres. Per tant, la diferència és d'un 0,5%.

Proposem incrementar l'import dels complements específics de 2005 dels llocs de treball del personal d'Institucions Sanitàries, el personal docent no universitari i el de l'Administració del Consell en la mateixa quantia que resulte de calcular el 0,5% del total de retribucions anuals de cada lloc de treball en 2004. Així mateix, s'ha d'incrementar en la mateixa quantia l'import del complement autonòmic assignat als llocs de treball de l'Administració de Justícia valenciana.

■ Establiment de la clàusula de revisió salarial, de forma que si en finalitzar 2005 l'augment de l'IPC del País Valencià haguera estat superior a l'augment efectiu de les retribucions en 2005, s'aplicarà un augment per tots els conceptes retributius pel percentatge que resulte de diferència. Els imports resultants d'aquest augment se sumaran a l'import dels complements específics (Sanitat, Educació i Administració del Consell) i el complement autonòmic (Administració de Justícia).

Retribucions de 2006

■ Els increments de 2006 s'han d'aplicar sobre les retribucions anuals de 2005 augmentades en les quanties indicades en l'apartat anterior.

■ A més dels augments determinats per la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat, s'ha de dotar un fons addicional de la Generalitat amb una quantia equivalent al 1,5% de la massa salarial total de 2005. Aquest fons incrementarà, respectivament, els complements específics (Sanitat, Educació i Administració del Consell) i el complement autonòmic (Administració de Justícia), i es repartirà un 1% de manera proporcional i l'altre 0,5%, linealment.

■ Establiment de la clàusula de revisió salarial: si en finalitzar 2006 l'augment de l'IPC general del País Valencià és superior a l'increment efectiu de les retribucions en 2006, s'aplicarà un augment per tots els conceptes retributius pel percentatge que resulte de diferència. Els imports resultants d'aquest increment se sumaran a l'import dels complements específics (Sanitat, Educació i Administració del Consell) i el complement autonòmic (Administració de Justícia).

Actualització i modificació del Decret 24/1997

La Intersindical proposa constituir una comissió de treball amb la missió d'estudiar i proposar un nou text abans de desembre, amb els assumptes següents:

■ Actualització dels imports de tots els supòsits inclosos en el Decret 24/1997, del Govern Valencià, per la que es regulen les indemnitzacions per al personal al servei de la Generalitat. Des de 1997 no s'han actualitzat els imports de les indemnitzacions, encara que l'IPC acumulat des d'eixa data fins 2005 és d'un 28,2%!!

■ Extensió de l'àmbit d'aplicació del Decret a tots els sectors al servei de la Generalitat. Hi ha àmbits, com el sanitari, en què no s'aplica el Decret de forma generalitzada.

■ Modificació del Decret, amb la introducció de diversos supòsits d'indemnitzacions per raons de servei que actualment no estan contemplats o que ho estan de manera insuficient. Cal regular millor, per a protegir les persones, especialment les situacions d'itinerància: persones obligades a desplaçar-se per raons del servei, bé en vehicle oficial (incloent els conductors), bé en vehicle propi.

Contraproposta per al repartiment de l'1%

En la Mesa General del 25 d'octubre, davant la constatació que la Generalitat només anava a aportar un 15 de la massa salarial, Intersindical i Cemsatse proposaren el següent repartiment:

■ Establiment d'un fons addicional de l'1 per cent de la massa salarial.

■ Creació d'una mesa tècnica formada pels representants de les organitzacions que componen la Mesa General per a estudiar les propostes dels agents socials per al repartiment del fons. Les seues conclusions s'elevaran a la Mesa General per la seua ratificació. Cas de no arribar a un acord, els sindicats es comprometen a consultar mitjançant referèndum les diferents opcions de repartiment. El Govern Valencià es compromet a col·laborar en la realització del referèndum.

Les parts es comprometen a respectar el resultat del referèndum i a adoptar un acord en la Mesa General que reflexe l'opinió majoritària. El Govern Valencià es compromet a traslladar el contingut de l'acord als grups parlamentaris presents en les Corts Valencianes per a la seua incorporació a la Llei de Pressupostos per a 2006.

Les anteriors foren anul·lades per sentència

Celebrades les eleccions sindicals a l'Administració de Justícia de València

El 28 d'abril es va celebrar la repetició de les eleccions sindicals a la Junta de Personal de la província de València de l'Administració de Justícia. Els resultats de les eleccions posen de manifest que hi ha una base electoral molt estable dels dos principals sindicats, CCOO i CSIF, tot i que aquest darrer suma ara més vots. En les eleccions anul·lades, fa dos anys, CCOO va ser el sindicat més votat.

La falta d'unitat de les opcions alternatives, en especial entre STAPV-Iv i STAJ, ha fet impossible la presència d'aquestes

organitzacions en la nova Junta de Personal, tot i haver base electoral suficient (si es sumen els vots d'aquestes dues llistes, s'obtidrien dos delegats) per començar una tasca de renovació en les propostes i les formes sindicals en l'Administració de Justícia.

	Vots	Delegats
CSIF	771	11 (+1)
CCOO	628	9 (-1)
UGT	151	2 (-1)
SiSeJ	95	1 (+1)
STAJ	92	----
STAPV	56	----
CEMSATSE	32	----

Aspecte del garatge incendiat a la Conselleria de Territori i Habitatge/ARXIU

Imprevisió de l'Administració en Salut Laboral

Accidents laborals en dues conselleries

El dia 28 d'abril, Dia Internacional de la Seguretat en el Treball, es van produir dos incidents en centres de treball de la Generalitat de la ciutat de València. La informació va ser facilitada pels mateixos delegats de Prevenció de Riscos Laborals d'aquesta organització.

Edifici PROP (carrer Gregorio Gea). 10.30 h: Abocament de gasos tòxics a través del circuit de ventilació. Hi va haver desallotjament de personal del semi-sotat durant dues hores i l'aire condicionat no va funcionar fins la vesprada.

Conselleria de Territori i Habitatge (seu central al carrer Arquitecte Alfaro). 13.00 h: Dos focus d'incendi en el garatge, amb resultat d'intoxicacions lleus de quatre persones per inhalació de gasos i un nombre indeterminat de vehicles afectats per les flames. Desallotjament de la totalitat de la Conselleria i de les oficines de Vaersa (unes cinc-centes persones evaquades).

STAPV-Intersindical Valenciana denuncia novament la violació sistemàtica de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals per part de la Generalitat. De

manera específica, el Sindicat denuncia la manca de Plans de Prevenció de Riscos Laborals, dins dels quals s'hi inclou el Pla d'Emergència i Evacuació.

Imprevisió de la Generalitat

Més enllà de la ironia que els dos incidents més greus que han ocorregut enguany en la Generalitat relacionats amb la Seguretat i Salut laboral hagen tingut lloc el mateix dia que serveix per reflexionar sobre la seguretat i la salut laboral, els incidents revelen la imprevisió en què està sumida la Generalitat. Intersindical Valenciana ha demanat en diverses ocasions la convocatòria de la Comissió Sectorial de Seguretat i Salut Laboral, així com que la Mesa General en parles de forma urgent. Ni una ni l'altra petició han tingut acollida. Per aquests motius, STAPV-Intersindical Valenciana ha sol·licitat a la Generalitat la convocatòria urgent de la Comissió Sectorial de Seguretat i Salut Laboral de l'Administració Pública.

Un text continuïsta en el marc d'una transformació organitzativa

Nou reglament d'ingrés, provisió de llocs de treball i promoció professional de Justícia

La promulgació de la Llei Orgànica 19/2003, de 23 de desembre, de modificació de la Llei Orgànica, d'1 de juliol, del Poder Judicial, suposa una profunda transformació en l'organització de l'Administració de Justícia. El context d'organització del nou model d'Oficina Judicial que preveu dita Llei (encara sense definir al País Valencià), s'ha acompanyat de la reforma funcional dels cossos de funcionaris que presten serveis dins de l'Administració de Justícia i que ja regula el llibre VI de la Llei Orgànica del Poder Judicial (LOPJ).

Pel que fa al nou Reglament d'Ingrés, analitza el desenvolupament del procés selectiu, establint les regles per a la confecció de l'Oferta d'Ocupació Pública i la participació que en aquests processos han de tenir les comunitats autònomes. Més enllà d'aquest esquema, el reglament determina els procediments selectius, en els quals els sistemes comuns són l'oposició i el concurs oposició, encara que la utilització d'aquest segon sistema es configura amb caràcter excepcional per al torn lliure. També la regulació inclou una referència al sistema de nomenament dels funcionaris interins, el règim de prestació de serveis i el de cessament.

El segon dels grans blocs temàtics és el relatiu a la provisió de llocs de treball. L'esquema del reglament consisteix a diferenciar els sistemes de provisió en situacions de normalitat, que són el concurs i la lliure designació, essent aquest segon sistema de caràcter excepcional front al primer i tan sols per als llocs que en les respectives Relacions de Llocs de Treball (RLTs) apareguen

expressament identificats per a la seua provisió d'aquesta manera i de les situacions que són conseqüència dels processos de reorganització i canvis organitzatius que inclouen la redistribució d'efectius, la seua reordenació i la reassignació forçosa.

Amb aquestes reformes hem entrat a la Justícia del segle XX, no pas la del XXI

Els mèrits per a la participació en concursos de trasllats continuen essent bàsicament els de l'anterior Reglament. No s'han introduït noves propostes com per exemple la puntuació per permanència en el lloc de treball.

Des d'una perspectiva orgànica s'estableix la creació d'una Comissió de Selecció de Personal, amb la funció d'establir els programes dels processos selectius, temaris, bases de les convocatòries, baremació de mèrits, etc. La Comissió de Selecció estarà formada per quatre vocals representants del Ministeri de Justícia i quatre representants de les Comunitats Autònomes amb competències en matèria de Justícia. Hi trobem a faltar almenys un representant de les organitzacions sindicals.

Finalment es determinen les regles per al reingrés al servei actiu dels funcionaris que presten serveis en altre cos i la dels suspens i rehabilitats.

Entre tot això, destaquen les disposicions transitòries que fan referència al règim de promoció interna i a l'accés pel torn lliure a través del sistema de concurs oposició.

Respecte a la primera la disposició quarta diu que excepcionalment i sols en les dues primeres convocatòries des de la seua entrada en vigor, els funcionaris dels cossos de Tramitació Processal i Administrativa i d'Auxili Judicial que no tinguen la titulació establerta a l'article 475 a) de la LOPJ podran participar en els processos selectius de promoció interna mitjançant el sistema de concurs oposició. Els requisits per a participar-hi seran els establerts amb caràcter general amb l'excepció de la titulació.

L'antiguitat requerida als cossos d'origen serà de cinc anys.

Pel que fa a la segona, la disposició sisena diu que excepcionalment, també a les dues primeres convocatòries es durà a termini pel sistema de concurs oposició. Al barem que se dictarà per a l'avaluació de la fase de concurs se contemplarà específicament, entre altres mèrits, la valoració del desenvolupament com a funcionari interí de les tasques pròpies del cossos als quals s'opte.

En definitiva, i llevat aquestes excepcions transitòries, no es detecta un avanç en allò referent a l'adaptació de l'Administració de Justícia als temps que corren. Amb aquestes reformes hem entrat a la Justícia del segle XX no pas la del XXI.

Projecte '30 anys'

En 2006, el Sindicat fa 30 anys. Fins la Intersindical Valenciana de 2006 ha passat un temps sobre el qual cal recordar i, sobretot, reflexionar.

Som el producte de les nostres apostes i experiències, dels nostres anhels i il·lusions, les complides, les fracassades, i les que encara resten pendents. Vam nàixer per a lluitar contra l'escola del franquisme, per la llibertat i per l'autoorganització del professorat i hui som el sindicat amb més audiència, en vots, de la Funció Pública Valenciana. Continuem lluitant per l'Escola Pública i pels serveis públics.

El projecte 30 anys naix amb la vocació de contar la nostra experiència, reflexionar sobre ella, explicar el que som i com ens veuen des de fora. En definitiva, aprendre. Però la història del sindicat és la història de les persones que la van fer possible. L'ajut de l'afiliació per a analitzar el passat servirà per a escriure el futur.

30 anys d'STEPV. Del moviment assembleari d'ensenyants a la Intersindical Valenciana (1976-2006)

Volem que ens ajudes

Guardes fotos de la nostra activitat reivindicativa? Tens arxivats o perduts per algun racó imatges o retalls de premsa que testimonien la presència del Sindicat en manifestacions, actes reivindicatius o festius?

Conserves enganxines, pamflets i documents? Et convidem a participar en un projecte ambiciós: l'ordenació del patrimoni material de la nostra organització. El classificarem i el mostrarem perquè preservar la memòria històrica i les senyes d'identitat de l'organització ens ajudarà també a dissenyar millor el nostre futur.

Actualitzarem l'arxiu i ensenyarem la nostra història. Et convidem a col·laborar-hi.

COM POTS AJUDAR-NOS:

Ens pots facilitar les còpies o els documents originals dels materials. Nosaltres els digitalitzarem i us els retornarem.

Més informació: 96 3919147 (Projecte 30 anys). alloli.stepv@intersindical.org

La malaltia crònica de les infraestructures valencianes

Agustí Aguilar Peris

Això ens afecta als treballadors valencians de l'administració central per dos motius. En primer lloc, perquè com empleats hem d'atendre una població superior a la d'altres autonomies, i lògicament es produeix una acumulació de treball més elevada que en altres territoris en què l'assistència de ciutadania a les oficines públiques és menor. És ja un tòpic referir-se en aquests casos a l'estrès dels funcionaris encarregats de la campanya de renda en l'Agència Estatal d'Administració Tributària (AEAT), escasament pal·liat amb la contractació de personal laboral eventual. En segon lloc, perquè els edificis públics no reuneixen moltes vegades condicions per al treball, degut a l'antiguitat o falta d'adequació de les instal·lacions a les modernes tecnologies. Referint-nos solament a la ciutat de València, llevat de la modernització de les oficines provincials de la Seguretat Social i la Tresoreria, així com les institucions penitenciàries, la resta d'edificis són antics, ineficaços, incòmodes i perillosos per la falta d'eixides d'emergència. Cal recordar que s'apunta com a una possible causa de l'incendi de la torre Windsor de Madrid l'excés de cablatge (al moment d'escriure aquest article encara no se sabia la identitat de les dues persones misterioses de la planta onze). Molts centres de València (Hisenda, Cadastre, Delegació del Govern, o Trànsit) reuneixen unes condicions molt precàries. El mobiliari no és ergonòmic, es a dir, provoca males postures i micromoviments musculars dolorosos, i no sempre està adaptat a les noves tecnologies (pantalles d'ordinador). Els sistemes d'aire condicionat són antics, estan mal regulats (són constants les avaries) i sovint propaguen virus. Sotovoce els serveis mèdics parlen de què els edificis estan "malalts" i són la causa de moltes baixes laborals.

A vegades, les reformes als edificis es queden més curtes que les mànagues d'un jupetí. Per exemple, l'última reforma de la Delegació de l'Agència Tributària no aplega les condicions mínimes d'espai vital per tal com l'acumulació de mobiliari en la planta baixa és tan gran que impedeix el moviment de públic i empleats. Les instal·lacions de la Policia Nacional al carrer de Sapadors de València i la Gran Via Ferran el Catòlic són tètriques, i no precisament per la falta de cura dels funcionaris. En general, les situacions higièniques, d'insectes i de rosegadors és fastigosa en moltes oficines públiques. Algunes d'elles, com el Palau del Temple o la Capitanía General s'haurien d'haver abandonat fa temps per a ser destinades a la visita turística. No és cap broma: Capitanía ocupa l'antic Convent de Sant Doménec i és el conjunt gòtic valencià més impor-

tant després de la Llotja i la Catedral.

Cal també assenyalar el dineral que suposen els lloguers dels centenars d'edificis que no són patrimoni de l'Estat i fan pagar quantitats astronòmiques. Per exemple, la majoria dels edificis del Ministeri d'Hisenda de València són llogats.

No cal dir que els empleats

El cas valencià és especialment esfereïdor perquè pateix balances fiscals negatives (excepte en 1998), malgrat tenir un nivell de renda per habitant inferior a la mitjana de l'estat

públics valencians també patim les mateixes conseqüències de la precarietat de les infraestructures, com la resta de ciutadans, cada vegada que es col·lapsen les carreteres en els accessos a les ciutats o es manifesta la insuficiència generalitzada dels serveis públics. Les llistes d'espera en molts serveis socials i sanitaris competència de l'Estat ho demostren. Els problemes de seguretat ciutadana per la falta de policies són evidents, principalment en estiu.

La balança fiscal

És per a evitar aquests efectes injustos de la distribució de la despesa pública que el Govern de Catalunya ha proposat al Govern espanyol la fórmula "pagar per renda, rebre per població". Les despeses públiques s'adequarien d'aquesta manera a la necessitat derivada del nivell de població de cada comunitat. El debat polític, però, no ha fet més que començar.

El Govern Aznar va ocultar reiteradament les dades de la distribució territorial de les despeses públiques. "No es disposa de la informació de la despesa pública territorialitzada", declarava l'ex-ministre Montoro. Els qui hem treballat en la Intervenció General de l'Administració de l'Estat sabem que aquesta afirmació és incerta, perquè el tractament informàtic dels pressupostos permet tot tipus de presentació de les dades o els resultats. Una altra cosa és si al Govern li interessava amagar les dades per un altre motiu.

Siga com siga, fa poc el Govern Zapatero ha començat a publicar

alguna cosa, i les dades desvetllades són certament preocupants per al País Valencià. Referint-nos al capítol 6 del Pressupost (inversió pública) el percentatge corresponent al País Valencià respecte del total indica el següent: el 1997 vam rebre inversions de l'ordre del 6'25% del total estatal, i any rere any la xifra ha anat reduint-se successivament fins el 4'28% de 2003. La reducció de la resta de capítols és molt més moderada: passa des del 4'53% el 1997 fins el 4'17% el 2003.

Si es comparen aquestes dades amb la recaptació tributària formariem la "balança fiscal d'un territori" (dèficit o superàvit fiscals). En el cas del País Valencià, la recaptació va augmentar del 6'19% al 7'61% de la recaptació total en els mateixos anys. Són dades de l'AEAT, i corresponen per tant als impostos que aquesta recapta: IRPF, IVA, Duanes i Societats, fonamentalment.

Una curiositat comparativa: Madrid va passar de rebre el 10% de les inversions del capítol 6 el 1997 a rebre el 14% el 2003. La recaptació dels impostos a Madrid es va reduir dos punts en eixe període. Exposat en termes esportius: València 0, Madrid 5, en el partit d'anada (despeses públiques) i Madrid 3, València 0 en el de tornada (recaptació tributària).

Les últimes dades de dèficit fiscal (corresponents encara a l'etapa de l'últim Govern de Felipe González), figuren en un treball encomanat pel Govern a l'Institut d'Estudis Fiscals-Escola d'Hisenda Pública (IEF-EHP), organisme dependent del Ministeri

A la ciutat de València, la major part dels edificis de l'Administració perifèrica de l'Estat són antics, ineficaços, incòmodes i perillosos per la falta d'eixides d'emergència

d'Hisenda (que compta amb delegació a València, on desenvolupa molts projectes en col·laboració amb sindicats, conselleries i universitats valencianes). Els autors del treball eren quatre catedràtics d'universitat (Complutense de Madrid, Saragossa i Barcelona), entre ells l'actual conseller d'Economia de

Catalunya, Antoni Castells. En arribar el PP al Govern, l'IEF-EHP es va retirar del projecte, i els resultats van ser publicats en una editorial privada (Las balanzas fiscales de las CC AA 1991-1996. Ariel, 2000). Doncs bé, segons aquest treball les comunitats que patien dèficit en 1996 són en percentatges del PIB de cada comunitat: Balears (-8'6), Catalunya(-7), País Valencià (-4'4), Navarra (-3'7), País Basc (-1'8), Madrid (-1'8), la Rioja (-0'9) i Aragó (-0'1). Com es veu, les autonomies amb majors dèficits són tres regnes de l'antiga Corona d'Aragó, i no per casualitat aquests països apleguen el 80 per 100 dels peatges de les autopistes. Les que gaudien de superàvit eren: Extremadura (+16'7), Astúries (+10'6), Andalusia (+9'5), Galícia (+6'9), Castella-La Manxa (+6'1), Canàries (5'2) i Castella i Lleó (+5'1). L'últim any de la sèrie, 1996, el País Valencià va aportar al conjunt de l'Estat un total de 283.799 milions de pesetes (-4'4 per 100). La successió de dèficits fiscals del País Valencià durant el període 91-96 és: -3'8, -2'8, +0'7, -1'9, -2'6, -4'4 (es a dir, només hi hagué superàvit el 1993).

El cas valencià és especialment esfereïdor perquè patix balances fiscals negatives (excepte, com hem dit, el 1993), malgrat tenir un nivell de renda per habitant inferior a la mitjana de l'estat. La renda per "càpita" valenciana representa el 97'8% de la mitjana espanyola, però entre 1995 i 2002 cada resident valencià aportà a la solidaritat interregional 94'6 euros anuals.

Una altra dada curiosa: Hi ha una altra comunitat, Castella i Lleó, on també s'aplica la "solidaritat" inversa, encara que al seu favor: malgrat tenir una renda per càpita superior a la mitjana (105%), cada habitant hi rep un saldo mitjà de "solidaritat" de 13.000 euros anuals. Ho direm ara amb humor: és com el cas de tres companys de faena que se'n van a sopar i demanen ànec amb pernil; el president de l'empresa és de Madrid, el director gerent, de Castella, i el mosso, valencià. Saben qui va pagar l'ànec? Saben el preu del pernil de bellota? Per cert, el restaurant era extremeny.

Els altres governs amb dèficit fiscal han adoptat ja mesures per a enfrontar el problema (les comissions de savis de Catalunya, que concloué el passat mes de febrer, i de les Balears), i sols el Govern valencià sembla estar encara en la inòpia. ¿Fins a quan "arròs i tartana"? Es a dir: a casa, arròs perquè és barat, però al carrer, tartana per a lluir.

Per a saber-ne més: "L'espoli fiscal, una asfíxia premeditada" de Jordi Pons i Ramon Tremosa (Tres i Quatre, 2004).

Enxarxats

Unióperiodistes.org

És tracta d'una pàgina elaborada per la Unió de Periodistes Valencians i especialitzada en mitjans de comunicació. Des d'ella es pot accedir a agències de notícies, diaris, revistes, ràdios, enciclopèdies... Elabora un resum diari dels principals titulars sobre comunicació i periodisme i possibilita l'accés a múltiples recursos útils per a les persones que treballen els mitjans de comunicació, com diccionaris, agendes de la comunicació...

Valencianisme.com

Aquesta plataforma virtual recull tot un conjunt d'iniciatives destinades a garantir la difusió de l'ideari valencianista, la formació, la informació, el debat i la promoció de l'activisme per als membres i visitants.

Fòrums, llistes de correu, enquestes i xats donen cobertura a les necessitats de debat existent entre els nacionalistes valencians.

Les campanyes pròpies i les referides d'altres plataformes, i organitzacions, aprofiten els avantatges comunicatius de la xarxa i permeten una actuació ràpida, coordinada i barata.

STAPV guanya les eleccions a l'Agència de Turisme de València

El 28 d'abril es van celebrar les eleccions sindicals per al comitè d'empresa de l'Agència Valenciana de Turisme (AVT) de València. STAPV-Intersindical Valenciana entra per primera vegada en l'Agència i consolida la seua presència entre el personal laboral de la Generalitat, amb les millors perspectives, ja que ha estat la llista més votada.

La participació elevada (127 sobre un cens de 148 treballadores i treballadors) encoratja els representants del Sindicat a treballar a fons per tal de negociar de veritat amb la direcció de l'Agència i amb la Conselleria de Turisme.

	Agència Valenciana de Turisme	STAPV-IVGEVA	UGT
Vots	46	43	36
Delegats/des	3	3	3

Les barreres dels treballadors i usuaris discapacitats (I)

La discapacitat pot ser definida com l'absència o distorsió de les capacitats que una persona requereix per desenvolupar-se amb normalitat en la vida diària, per realitzar activitats com netejar-se, vestir-se, menjar, caminar o treballar. Les dificultats poden tenir un origen natural (congènites), adquirit (accidents) o social. El percentatge de persones amb algun tipus de discapacitat creix dia a dia. La població de víctimes d'accidents, tant de trànsit com laborals, s'incrementa en desenes de milers cada any. A més a més, als països amb un nivell de desenvolupament com el nostre, la població envellaix, augmenta el percentatge de persones majors de 70 anys gràcies als progressos de la medicina, però aquestes edats duen aparellada una pèrdua d'agilitat i de facultats.

On trobem barreres?

Les barreres arquitectòniques són totes aquelles que impedeixen o dificulten l'accés i la mobilitat de les persones amb discapacitat, bé a la pròpia estructura dels edificis, com el medi urbà, els transports o les comunicacions. Tant els treballadors com els usuaris que pateixen aquesta situació veuen com la majoria dels centres

escales monumentals que impedeixen el pas a persones amb dificultats de mobilitat, rampes amb excessiva pendent, portes estretes, paviments lliscants, corredors amb obstacles, mobiliari, catifes, cables, etc., elevadors de dimensions insuficients, mostradors excessivament alts, manca de barres a lavabos i vàters, sistemes d'informació als quals no poden accedir-ne persones amb problemes visuals, limitació a l'accés a les noves tecnologies. Són només exemples d'una llarga llista.

Per una altra banda, hi ha que sumen les barreres socials a molts àmbits, des de l'educatiu al familiar, passant pel temps lliure, o el necessari mercat laboral. No podem oblidar tampoc que la llei juga un paper molt important per tal de protegir els drets humans, i més encara els d'aquelles persones que hi compten amb menys possibilitats. Així, l'Organització Internacional del Treball (OIT), juny de 1983, pren nota de les normes internacionals existents contingudes a la Recomanació de Nacions Unides de 1955, sobre l'adaptació i readaptació professional de les persones invàlides, i dictava el Primer Conveni sobre la Readaptació Professional i l'Ocupació.

Abundant normativa

A l'Estat espanyol, l'article 49 de la Constitució (1978) estableix com un dels principis que han de regir la política social i econòmica dels poders públics, el de dur a terme una política d'integració de les persones amb discapacitat emparant-les especialment per gaudir dels drets que el Títol I atorga a tots els ciutadans. Per a desenvolupar aquest precepte es publica la Llei 13/1982 d'Integració Social dels Minusvàlids.

Poc després, el Consell de la Generalitat Valenciana dicta el Decret 193/1988 pel qual s'aproven les Normes per a l'accessibilitat i eliminació de barreres arquitectòniques. Per si fóra poc, també la Generalitat Valenciana dicta la Llei 1/1998

Caldrà esperar un altre mig segle per veure complides les demandes legítimes d'un col·lectiu al que s'ha de donar resposta?

d'Accessibilitat i Supressió de Barreres Arquitectòniques, Urbanístiques i de Comunicació, i fa poc, el Decret 39/2004, de 5 de març, pel qual es desenvolupa la llei anterior en matèria d'accessibilitat als edificis públics i al medi urbà, i per finalitzar l'Ordre de 25 de maig de 2004, de la Conselleria d'Infraestructures i Transports, per la qual es desenvolupa el Decret de març del mateix any, en matèria d'accessibilitat als edificis de pública concurrència.

Malgrat tot aquest vendaval legislatiu dictat al llarg dels últims 50 anys, és més que evident que queda poc per regular, encara que sí molt per realitzar; pràcticament tot. Els legisladors han proporcionat abundant normativa al respecte, però les distintes administracions no han fet massa per desenvolupar una política decididament favorable per a aquests col·lectius, ni han destinat els recursos suficients per poder aplicar-la.

Les persones amb discapacitat tenen dret, per llei, a que se'ls facilite la mobilitat als edificis públics, a les ciutats i a tots els àmbits de la societat. És doncs una obligació contra els poders públics. Caldrà esperar un altre mig segle per veure complides les legítimes demandes d'un col·lectiu aque mereix una resposta?. Al pròxim número analitzarem els models mèdics i socials per fer-li front així com les noves línies d'actuació.

Una persona no és discapacitada sols per tenir determinades característiques, sinó també perquè la societat està organitzada per als individus no discapacitats /ARXIU

Referències i fonts legislatives

Internacionals

- 1980. la OMS publica la Classificació Internacional de deficiències, discapacitats i minusvàlues.
- 1981. L'Assemblea General de la ONU proclama l'Any Internacional dels Impedits amb el tema de Participació i Igualtat.
- 1983. Conferència General de l'Organització Internacional del Treball OIT. (C159) Conveni sobre la readaptació professional i l'ocupació.

Estats

- Llei 13/1982 d'Integració Social dels Impedits.
- Reial Decret 383/1984 sobre Sistemes Especials de Prestacions Socials i

Econòmiques.

- Llei d'Igualtat d'Oportunitats, No Discriminació i Accessibilitat Universal de les Persones amb Discapacitat (LIONDAU) 2003.

Autonòmiques

- Decret 193/1988, de 12 de desembre, sobre Normes per a l'accessibilitat i eliminació de barreres arquitectòniques.
- Llei 1/1998, de 5 de maig, d'Accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques, urbanístiques i de comunicació.
- Decret 39/2004, de 5 de març, del Consell de la Generalitat Valenciana.
- Ordre de 25 de maig de 2004, de la Conselleria d'Infraestructures i Transport.

Els discapacitats tenen barreres socials a molts àmbits, des de l'educatiu al familiar, passant pel temps lliure, o el necessari mercat laboral

públics i privats no estan preparats per a facilitar l'accés als discapacitats amb problemes motrius. Són freqüents les

Inaugurada l'Escola Sindical Melchor Botella

El II Congrés de la Federació de Sindicats de Treballadors del País Valencià va crear l'Escola Sindical de Formació Melchor Botella. Amb ella, la Federació ha volgut dotar-se d'una eina que permetia cohesionar la pràctica sindical i abordar d'una manera diferent la formació amb dissenys de plans en funció de les necessitats formatives proposades pels propis treballadors i treballadores.

L'Escola porta el nom del company Melchor Botella, i per això el primer acte públic de l'Escola es va fer el dia 6 de maig a Elx, el poble on Melchor va viure i va desenvolupar el seu treball com a mestre i com a sindicalista. El Centre de Congressos Ciutat d'Elx servia d'escenari per la presentació d'aquest projecte i, alhora es realitzava un emotiu homenatge a la figura del mestre Melchor Botella, ja

que l'escola portarà el seu nom com a reconeixement a la seua llavor i els seus plantejaments docents i sindicalistes, que segueixen encara vigents, així com a l'alegria i optimisme que sabia transmetre.

Contràriament a altres models de formació lligats a les retribucions o a la carrera professional i basats en gran mesura en el clientelisme, es vol vincular a la millora de les condicions laborals i a la qualitat dels serveis públics amb una gestió amb total transparència i de forma democràtica. És prioritari el desenvolupament d'una política de formació interna dirigida a cohesionar els sindicats que formen la Federació: STEPV, STAPV i STSPV, davant els nous debats socials i models organitzatius a què s'enfronta la pràctica sindical. Debats sobre participació, alternatives al neoliberalisme, nous anàlisis

des del pensament feminista, acció sindical en nous camps, etc., seran la base de jornades, seminaris i fòrums que s'han de garantir i desenvolupar a tots els nivells.

Pel que fa a la formació permanent o contínua, ha de ser considerada un dret i un deure de totes les treballadores i de tots els treballadors i és obligació de l'Administració posar tots els mitjans perquè es faça dins de l'horari laboral, estiga a prop dels centres de treball, arribe a tothom i no escloga a cap persona per la seua situació administrativa o contractual, siga de qualitat i gratuïta.

Tenim el compromís d'investigar un nou model de formació contínua que siga públic, eficaç, competitiu, participatiu i de qualitat: continuarem defensant que la formació ha de ser un servei públic en la titularitat i en la gestió.

Acte d'inauguració de l'Escola Sindical a Elx /ARXIU

La mancança en l'oferta, l'accés no democràtic, les necessitats de diferents col·lectius, sobretot els més desfavorits, i la petició d'introduir nous continguts formatius de qualitat, ens impulsa a participar de

manera crítica en l'actual formació contínua, tot i assumint explícitament aquesta contradicció davant els treballadors i treballadores.